

heraf indgår navnlig faktorer som hvilke sprog, valuta eller andre nationale kendetegn, der anvendes, i hvilket omfang virksomheden eller den pågældende ydelse i øvrigt markedsføres på det danske marked, hvorvidt der er en sammenhæng mellem markedsføring på internettet og andre markedsføringsaktiviteter på det danske marked, og hvorvidt den erhvervsdrivende accepterer at indgå aftaler med forbrugere hjemmehørende i Danmark.

Spørgsmålet om dansk straffemyndighed (jurisdiktion) er reguleret i straffelovens §§ 6-12. Afgørelsen af, om strafbare handlinger i forbindelse med transmission af information på et kommunikationsnet, f.eks. internettet, er undergivet dansk straffemyndighed, skal derfor afgøres på grundlag af disse bestemmelser. Spørgsmålet om rækkevidden af straffelovens §§ 6-12 har for så vidt angår salg og udbredelse af børnepornografi via internettet været gjort til genstand for udførlig behandling i betænkning 1377/1999 om børnepornografi og IT-efterforskning, jf. navnlig s. 22-31. Betænkningens beskrivelse af dansk straffemyndighed vil også være relevant for andre former for strafbare handlinger i forbindelse med transmission af information på et kommunikationsnet. Det følger af disse regler, at der bl.a. kan være dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor handlingen ikke er foretaget i Danmark, men målrettet tager sigte på dansk område.

Det er vanskeligt at få udenlandske virksomheder til at overholde danske regler, når de reklamerer via internettet. Dette skyldes, at der ofte ikke findes internationale aftaler om tvangsfuldbyrdelse af domme om offentligretlige spørgsmål på tværs af landegrænserne. E-handelsdirektivet imødegår dette problem ved indførelse af kontrol ved kilden (hjemlandskontrol).

Når det omvendt drejer sig om danske virksomheders handlinger, der alene har virkning på eksportmarkederne, er det uafklaret i hvilket omfang offentligretlig håndhævelse af markedsføringsloven kan ske. Udgangspunktet er dog, at den danske markedsføringslov og anden offentligretlig lovgivning i mangel af særlige holdpunkter ikke finder anvendelse. Den eksisterende EU-regulering har dog betydet, at der på en række områder er indført en udvidet kompetence for myndighederne. For eksempel gælder der allerede for tilsyn med finansielle virksomheder et afsenderlandsprincip.

3.4. Forholdet mellem direktivets afsenderlandsprincip og gældende ret

3.4.1. Dansk lovgivnings territoriale anvendelsesområde

Direktivets princip om hjemlandskontrol medfører en udvidelse af myndighedernes jurisdiktionskompetence i forhold til gældende regler, idet lovforslaget giver myndighederne mulighed for at gribe ind over for informationssamfundstjenester, der alene har virkning i en anden medlemsstat, med henblik på overholdelse af dansk lovgivning.

De myndigheder, der skal påse overholdelsen af kravene til tjenesteydere etableret her i landet, vil være de myndigheder, hvis tilsynskompetence på et givent område henhører under det koordinerede område. Her i landet findes der således ikke én, men mange forskellige myndigheder, som fører tilsyn med eller administrerer de regler, der gælder for informations-samfundstjenester.

Som eksempler kan nævnes, at Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med markedsføringsloven og betalingsmiddeloven, Lægemedelstyrelsen fører tilsyn efter lægemiddelovgivningen, apotekerlovgivningen og lovgivningen om medicinsk udstyr, Sundhedsstyrelsen fører tilsyn efter lovgivningen om sundhedsfaglig virksomhed, der udøves af personer inden for sundhedsvæsenet efter reglerne om reklamering for sundhedsydelser, og Finanstilsynet fører bl.a. tilsyn med lov om banker og sparekasser m.v.

I lovforslagets § 3 er medtaget en regel, der skal sikre myndighederne den nødvendige kompetence til at gribe ind over for virksomheder, der er etableret her i landet, selv om virksomhedens onlineaktivitet alene er rettet mod andre medlemsstater.

Princippet om gensidig anerkendelse i artikel 3, stk. 2, fastslår, at danske myndigheder og domstole som udgangspunkt ikke må begrænse den fri bevægelighed for informationssamfundstjenester, der inden for det koordinerede område udbydes fra andre EU-medlemsstater eller EØS-området. En medlemsstat skal derfor som udgangspunkt acceptere en informations-samfundstjeneste, når blot tjenesteydelsen respekterer etableringslandets regler.

Artikel 3, stk. 2, indebærer derfor med visse undtagelser, jf. afsnit C.3.5. om generelle undtagelser fra afsenderlandsprincippet og afsnit C.3.6. om konkrete indgrebsmuligheder, en begrænsning i danske myndigheders jurisdiktionskompetence over for tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som leverer informationssamfundstjenester til det danske marked.